

10. LUKU

UUDEN LUOMUKSEN KASTE

Kaste toisella vuosisadalla — Kastekummit — Rooman kirkon kastemenot — Lapsikaste, miksi sitä on alettu käyttää — Raamatun todistus kasteesta — ”Opetuslasten” käsitys — ”Babtistien” käsitys — Oikea käsitys — Kaste Kristuksen kuolemaan — ”Olemme kaikki yhdessä hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi” — Tulikaste — Vertauskuvallinen kaste vedellä — Onko vertauskuvallinen kaste tarpeellinen? — Oikea vertauskuva — Kuka saa toimittaa sen? — Sanamuoto — Vertauskuvan uudistaminen — ”Kaste kuolleiden puolesta”

KRISTITYT ovat yksimielisiä siitä, että Uusi Testamentti opettaa kasteesta, vaikka sen laadun ja merkityksen suhteen vallitseekin suuri eroavaisuus ja hämmennys.

Suuri uskosta luopuminen, johon apostolit viittaavat Uudessa Testamentissa, oli toisella vuosisadalla levinnyt siinä määrin, että hyvin taikauskoiset käsitykset kasteesta olivat vallalla nimiseurakunnassa siihen aikaan. Vesikasteen uskottiin ei ainoastaan vievän henkilöä lähempään yhteyteen Jumalan kanssa pyyhkimällä pois tehdyt synnit, vaan myös sen kautta, että se vakuutti hänelle Kristuksen seurakunnan jäsenenä eräitä lahjoja ja suosionosoituksia Jumalalta, joita ei millään muulla tavalla voitu saavuttaa. Siksi uskovaiset koettivat jo sinä kaukaisena aikana ei ainoastaan tulla itse kastetuiksi, vaan myös saada lapsensa osallisiksi tästä; ja koska lapset eivät itse voineet uskoa eivätkä tehdä liittolupauksiakaan, keksittiin toimenpide, jonka kautta muut kuin vanhemmat saattoivat tulla kummeiksi — ”hengellisiksi vanhemmiksi” — sellaisille lapsille. Nämä lupasivat juhlallisesti, että lapset uskoisivat Herraan ja vaeltaisivat hänen teillään, ja lupautuivat pitämään huolta heidän hengellisestä kasvatuksestaan. Näitä kutsuttiin kummeiksi. (Toisissa kielissä, kuten esim. ruotsin kielessä, käytetään yhä vielä sanoja *gufar* (lyh. *sanasta gudfar = jumal-isä*) ja *gumor* (lyh. *sanasta gudmor = jumal-äiti*).

Sekä ne, jotka opettivat, että myös opetettavat sinä aikana kehittyivät nopeasti muodollisuudessa ja vertauskuvien sekä niiden selitysten keksimisessä. Erityisiä kaste-maljoja rakennettiin kirkkojen ulkopuolelle kolmannella vuosisadalla. Tätä varten oli rakennettu erityinen huone, joka oli yhteydessä jonkin pääoven kanssa; viimeksi mainittu oli avoin yleisölle, jonka läsnäollessa kastelupaukset annettiin ja jonka jälkeen kastekokelas kastettiin kastehuoneessa yksityisesti. Toimitusta tekevä pappi loihti kastekokelasta ajaakseen ulos perkeleitä, puhaltaen kolme kertaa hänen kasvoihinsa, mikä oli edustavina Isää, Poikaa ja pyhää henkeä. Kasteessa käytettiin vettä, joka pyhitettiin erityistä kaavaa lausumalla, mikä teki sen pyhäksi vedeksi; osan kaavasta muodosti loihtiminen eli pahojen henkien poisajaminen vedestä. Kastekokelas riisuttiin, minkä kautta esitettiin vanhan ihmisen täydellistä poispanemista, ja kastettiin kolme kertaa, kerran Isän, kerran Pojan ja kerran pyhän hengen nimeen. Kaikki tämä tapahtui kirkon ulkopuolella, jotta sen kautta ilmaistaisiin, ettei kastekokelas vielä ollut seurakunnan jäsen eikä voinut tulla-kaan siksi, ennen kuin hän tämän menettelyn kautta saatettiin seurakunnan jäseneksi. Kastetoimituksen jälkeen hän oli puettu valkoiseen pukuun seuraavaan sunnuntaihin asti. Myöhemmin aikoina lakkasi kastehuoneiden erottaminen kirkosta, ja ne rakennettiin kirkkojen sisälle.

Roomalais- ja kreikkalaiskatoliset säilyttävät vielä suureksi osaksi 3. vuosisadalla tehdyn kaavan meidän aikaamme soveltuvilla vähäpätöisillä muutoksilla. Katolisen kirkon kastetoimitukset ovat seuraavat, vaikkei kaikkia yleisesti soviteta:

”1) Lapsi pidetään kirkon ulkopuolella, mikä merkitsee todellista ulossulkemista taivaasta, jonka vertauskuvana kirkko on.

2) Pappi puhaltaa kolme kertaa lapsen kasvoihin ilmaistakseen, että perkele voidaan ajaa ainoastaan Jumalan hengen kautta ulos.

3) Ristinmerkki tehdään lapsen otsaan ja rintaan.

4) Kun pappi on loihdinut suolat, hän pistää ne lapsen suuhun osoittaen sillä sitä viisautta, joka on varjeleva sen turmeluksesta.

5) Lasta loihditaan.

6) Pappi koskettaa sen suuta ja korvia syljellä ja lausuu sanan *effata*.

7) Lapsi riisutaan vanhan ihmisen poispanemisen merkiksi.

8) Kummit, jotka edustavat kirkkoa, kantavat lapsen esille.

9) Perkeleen ja hänen tekojensa poispaneminen vannotaan.

10) Lapsi voidellaan öljyllä.

11) Luetaan uskontunnustus.

12) Lapselta kysytään, tahtooko se tulla kastetuksi.

13) Sille annetaan jonkun pyhimyksen nimi, joka on oleva sen esikuvana ja suojelejana.

14) Se upotetaan kolme kertaa, tai kaadetaan kolme kertaa vettä sen pään päälle.

15) Se saa rauhan suudelman.

16) Sen päätä voidellaan sen osoitukseksi, että lapsi kasteen kautta tulee kuninkaaksi ja papiksi.

17) Se saa sytytetyn vahakynttilän merkiksi siitä, että on tullut valon lapseksi.

18) Se puetaan valkoiseen pukuun, joka näyttää sen puhtauden kasteessa.” (Elliotin *Delineation of Romanism*, I osa, siv. 240. Katso myös Roomalais-katolilainen katekismus)

Yllä olevasta kasteen vääristelemisestä pidettiin kiinni yli 1200 vuotta aina nykyisten protestanttisten lahkojen järjestymiseen. Epäilemättä oli muutamia Herran kansasta, jotka näkivät asiat vähän selvemässä valossa, mutta syyllä voimme sanoa, että ne olivat erittäin harvassa ja ettei historian lehdillä ole ilmoitettu mitään heistä ja heidän eroavasta käsityksestään. Ei ole kummeksuttavaa, että protestantit 15. ja 16. vuosisadalla, perittyänsä ja otettuansa osaa näihin perimätietoihin, suureksi osaksi olivat niiden vaikutuksen alaisina ja että he vapautuessaan monesta liian pitkälle menevästä menosta säilyttivät samoja yleisiä käsityksiä ja yleisiä tapoja. Monella jopa ajattelevallakin ihmisellä on vielä meidänkin päivinämme taikauskoinen pelko siitä, mikä tulevassa iankaikkisuudessa mahtanee kohdata heidän lapsiaan, jotka ovat kuolleet pieninä ollessaan kastamattomina

ja siten saamatta anteeksiantamusta synneistä ja olematta seurakunnan jäseniä. Sopu-soinnussa tämän taikauskon kanssa huomaamme, että vaikkakin kaikin keinoin kaikki valta, kaikki edut ja oikeudet koetetaan pitää pappien käsissä, jotteivät ne vaan joutuisi maallikoille, on kuitenkin eräissä tapauksissa aivan tavallista, että kun luullaan, ettei lapsi voi elää siihen saakka, kunnes ennätetään hankkia pappi toimittamaan kaste, kuka tahansa saa toimittaa sen; ajatus siinä on, ettei lapsen iankaikkista onnea saa panna vaaran alaiseksi. Roomalais- ja kreikkalaiskatoliset kirkotkin tunnustavat selvästi maallikoiden oikeuden tällaisessa tapauksessa, ja Englannin kirkonmenojen säännöissä Edvard VI:n ajoilta säädetään tästä seuraavasti: ”Pastorien ja varapastorien on usein varoitettava kansaa kastamasta lapsiaan kotona ilman tärkeää syytä; ja kun suuri hätä pakottaa heidän tekemään niin, että he silloin tekevät sen.”

Otamme tähän seuraavan selityksen kasteesta oikeaksi tunnustetusta roomalaiskatolisesta katekismuksesta (siv. 248): ”Ensimmäinen ja tärkein sakramentti on kaste; sillä ennen kastetta ei saata ottaa vastaan mitään muuta sakramenttia; koska kukaan ei saata tulla pelastetuksi ilman kastetta. Kasteessa tulevat kaikki perityt synnit ja kaikki ennen kastetta tehdyt synnit anteeksiannetuiksi; ajallinen samoin kuin hengellinenkin rangaus annetaan anteeksi kasteen kautta. Kasteessa me emme ainoastaan puhdistu kaikesta synnistä, vaan muutomme myös hengellisessä suhteessa, tulemme pyhitetyiksi, Jumalan lapsiksi, taivaan valtakunnan perillisiksi.

Luterilainen kirkko pitää kiinni hyvin samankaltaisista määräyksistä tämän aineen suhteen.

Englannin kirkko tunnustaa saman käsityksen lapsikasteesta, vaikka vähän erilaisilla menoilla. Seuraavat otteet ”The Book of Common Prayer” (yleisestä rukouskirjasta) osoittavat tämän: ”Pyhitä tämä vesi salaperäistä pesua varten synnistä; ja anna tämän lapsen, joka nyt on kastettava, ottaa vastaan sinun armosi täydellisyys ja anna hänen aina olla sinun uskollisten ja valittujen lastesi joukossa.” ”Me otamme vastaan tämän lapsen Kristuksen seurakuntaan ja merkitsemme sen ristinmerkillä.”... ”Koska me nyt, rakkaat veljet, näemme, että tämä lapsi on uudesti syntynyt ja oksastettu Kristuksen seurakuntaruumiiseen, kantakaamme kiitoksemme Jumalalle kaikkivaltiaalle näistä hyvistä töistä.”... ”Me kannamme sinulle sydämemme kiitoksen, kaikkein armollisin Isämme. että olet suvainnut uudestisyntyttää tämän lapsen sinun pyhän henkesi kautta.”

Presbyteriläinen käsitys on vähemmän liioiteltu. ”The Westminster Confession”, art. 28 sanoo: ”Kaste on sakramentti... armonliiton, Kristuksen oksastamisen, uudestisyntymisen, syntien anteeksisaamisen merkki ja vahvistus” jne. Se julistaa, että tämä voidaan sovittaa pieniin lapsiin, jos molemmat vanhemmat ovat kristittyjä tai toinen heistä on sitä, mutta ei muihin lapsiin. Se sanoo vielä: ”Vaikka on suuri synti ylenkatsoa tai jättää seuraamatta tätä määräystä, armo ja pelastus eivät kuitenkaan ole niin erottamattomasti yhdistyneet siihen, ettei kukaan saattaisi uudesti syntyä tai pelastua ilman sitä, tai että kaikki kastetut olisivat välttämättä uudestisyntyneitä.”

Pannen vähemmän arvoa kasteeseen presbyteriläiset säännöt eivät salli kenenkään muun kuin papin toimittaa kastetoimitusta, ja sen kautta että papit erityisesti painostavat kasteen tärkeyttä ja verrattain harvat tuntevat tämän yllä olevan, viimeksi mainitun pykä-

län, siitä seuraa, että presbyteriläiset yhtä hyvin kuin muutkin pelkäävät seurauksia, jos heidän lapsensa kuolevat kastamattomina.

Metodistit, protestanttinen episkopaalikirkko Yhdysvalloissa ja useimmat uusimmat järjestöt hyväksyvät tämän viimeksi esitetyn kohtuullisen käsityksen lapsikasteesta.

Tämän asian valaisemiseksi kerrotaan kasku eräästä lääkäristä, jota myöhään illalla kutsuttiin kuolevan lapsen luo. Hän saapui vähää ennen pappia, jota samalla oli lähetty noutamaan. Kun oli selvää, ettei lääkäri enää voinut tehdä mitään, astui hän syrjään papin kiireesti ottaessa vesimaljan, josta hän sirotti muutamia vesipisaroita lapsen kasvoille sanoen, ”Minä kastan sinut Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen.” Pari, kolme silmänräpäystä sen jälkeen lapsi kuoli, ja kun lääkäri ja pappi yhdessä lähtivät pois, huomautti lääkäri papille: ”Te tulitte juuri oikealla hetkellä; jos olisitte viiptyneet pari minuuttia lisää, olisi ollut liian myöhäistä. Sallitteko minun kysyä, minkälaisia jalkineita te käytätte?” ”Kongress-saappaita”, vastasi pappi. ”Mikä onni!” sanoi lääkäri. ”Jos olisitte käyttäneet nauhakenkiä, ette olisi joutuneet ajoissa perille ja ajatelkaa, mikä onnettomuus se olisi ollut lapselle.”

On totta, että monet valistuneimmista kristityistä kieltäisivät tällaisen väärän taikauskosen ajatuksen, että Jumala muka jättäisi kastamattoman lapsen perkeleille iankaikkisesti vaivattavaksi, tai tekisi jotain muuta vahingoittaakseen sitä. Siitä huolimatta monet näistä samoista ihmisistä ilmaisevat suurta huolta siitä, että joku heidän lapsistaan kuolisi ilman tätä toimitusta; ja muutamilla oppimattomilla on vahva usko tämän toimituksen välttämättömyyteen ja heillä on mitä kiusallisinkin pelko seurauksista, jos se vaan jää tekemättä — niin vahva on vaikutus, jonka olemme saaneet väärän uskon vuosisadoilta, ”pimeiltä aikakausilta.”

Todistuksia siitä, että nämä väärät käsitykset kasteen luonteesta, välttämättömyydestä ja vaikutuksesta olivat kehittyneet niin aikaisin kuin toisella vuosisadalla, löydämme Hagenbach History of Doctrinesta, 72. Myöhemmin, Konstantinin aikana, tuli valtaan Tertullianuksen kannattama käsitys (De Babt., c. 18), että kun kasteella oli sellainen taianomainen vaikutus puhdistamaan menneistä, mutta ei tulevista synneistä, se oli siirrettävä niin lähelle kuolinhetkeä kuin mahdollista. Vielä myöhemmin tuli ”viimeinen voitelu” kuolevan lohdutukseksi, ja tehtiin ponnistuksia, jotta kaikki mahdollisimman aikaisin tulisivat otetuiksi seurakuntaan. ”Pyhä Augustinus” esitti tämän opin, ”Kirkon ulkopuolella ei ole mitään pelastusta”; seurauksena siitä tuli sitten oppi lasten ”kadotukseen joutumisesta”, jos heistä ei tehty seurakunnan jäseniä, ja siitä ajasta ja siitä opista on yleinen lapsikaste alkanut. Tälle kirkollisuudelle on alunpitäen ollut tärkeää, ettei mitään, mikä saattaisi enentää sen vaikutusta ja kunnioitusta sitä kohtaan, estettäisi. Luojamme luonne ja hallitus ovat siten tulleet vääristellyiksi, hänen sanansa todistus tehty arvottomaksi, ja oikeata kristikansaa, ”vehnää”, on vahingoitettu tämän vastustajan hedelmää tuottavan ”rikkaruoho” kylvön kautta.

Lapsikasteen ovat muutamat hylänneet

Ne, jotka tunnustavat kasteen olevan tarkoitettun uskovaisille ja ettei toinen henkilö voi uskoa toisen puolesta, hylkäävät lapsikasteen Raamatun vastaisena. Sen lisäksi nämä

ihmiset yleensä pitävät kiinni siitä, että veteen upottaminen on ainoa kaste, jonka Herra ja apostolit määräsivät. He viittaavat siihen seikkaan, että kreikkalainen sana ”baptizo” tarkoittaa kastetta, merkitsee upottamista, kätkemistä, kastamista alas eli kokonaan upottamista, ja että aivan toisia sanoja käytetään kreikan kielessä, kun tarkoitetaan kastelemista tai valelemista. Nämä, jotka uskovat veteen upottamiseen, käyttävät tavallisesti upottamista taaksepäin Isän, Pojan ja pyhän hengen nimeen, vaikkakin muutamat harvat tekevät sen eteenpäin kolme kertaa, kerran Isän, kerran Pojan ja kerran pyhän hengen nimeen. Viimeksi mainittua tapaa selitetään siten, että Kristus kuollessaan taivutti päänsä eteenpäin ja niin muodoin hänen seuraajiensa on upotettava eteenpäin tämän mukaisesti. Näiden kristittyjen mieleen ei juolahda, ettei Kristusta haudattu kasvot alaspäin ja etteivät Isä ja pyhä henki ollenkaan kuolleet ja että sellaiset vertauskuvat sen tähden ovat aivan epäjohdonmukaisia, ja että sanojen ”Isän, Pojan ja pyhän hengen nimeen” tulisi oikeastaan olla – Isän, Pojan ja pyhän hengen valtuuden kautta – että Isä, Poika ja pyhä henki vaikuttavat yhdessä uskovaisen kasteessa.

Niistä, jotka käyttävät upottamista taaksepäin, mainitsemme kaksi lahkoa, ”baptistit ja opetuslapset”, jotka siitä huolimatta toimittavat kasteen hyvin erilaisilla ajatuksilla sen merkitykseen ja vaikutuksiin nähden. ”Opetuslapset”, jotka muutoin nimittävät itseään ”kristityiksi” (ja joita usein ilman omaa suostumustaan nimitetään ”Campbellilaisiksi”), ajattelevat, että kaste (upottaminen veteen) tapahtuu syntien anteeksiantamiseksi ja että ne, joita ei ole upotettu veteen, vielä ovat synneissään, ovat ”vihan lapsia.” Tämä käsitys asiasta sulkee pois ihmiskunnan suuren enemmistön lukuun ottamatta pieniä lapsia (joiden perisyntiä he eivät näytä muistavan) ja jopa sellaiset, jotka tunnustautuvat kristityiksi, melkein kaikista lahkoista – metodistit, presbyteeriläiset, luterilaiset, episkopaalit, roomalais- ja kreikkalaiskatolilaiset ym. lasketaan siten syntisiksi, vanhurskauttamattomiksi Jumalan edessä, ja siten Jumalan vihan alaisiksi, miten tätä lausetta ymmärrettäneekin; ja melkein kaikki, ”opetuslapset” siihen laskettuina, ymmärtävät Jumalan vihan merkitsevän iankaikkista vaivaa.

Tässä he asettuvat ankaralle pohjalle ei ainoastaan maailmaan nähden, vaan myös suhteessaan kristittyjen tunnustajien suureen enemmistöön, emmekä ollenkaan ihmettele, että ystävämme ”opetuslapset” eivät ylipäänsä aja kysymystä sellaiseen äärimmäisyyteen asti, vaikkakin käsityksen johtopäätös on yhtä selvä niin heille kuin muillekin, jotka tätä asiaa tarkastelevat. Me emme saata hyväksyä tätä käsitystä kasteesta oikeana – meistä se ei näytä raamatunmukaiselta eikä järkevältä. Emme saata uskoa Herran tehneen sukumme iankaikkista onnea riippuvaiseksi jonkin tuollaisen järjestelyn tuntemisesta tai tottelevaisuudesta sitä kohtaan. Siitä huolimatta aseistautuvat ystävämme ”opetuslapset” muutamilla raamatunpaikoilla, joita ei tulekaan syrjäyttää; nim. Johanneksen saarna juutalaisille parannukseksi ja syntien anteeksisaamiseksi; apostolien saarna juutalaisille helluntaina, että uskoisivat ja antaisivat kastaa itsensä syntien anteeksisaamiseksi ja huutaisivat avuksi Herran nimeä puhdistuakseen synneistänsä. (Matt. 3:6; Joh. 4:1,2; Apt. 2:38,41) Tarkastamme näitä raamatunpaikkoja tuonnempana, ja näemme miten ja minkä tähden ne on sovellettava ainoastaan juutalaisiin eikä koskaan pakanoihin ja että muutamat pakanakristityt Efeson seurakunnasta tunnustivat, että he olivat kastetut

Johanneksen kasteella parannukseen ja syntien anteeksisaamiseen — apostoli Paavali pyysi heitä kastattamaan itsensä Herran Jeesuksen nimeen. — Apt. 19:3-5

Kun ystävämme baptistit yhtä innokkaasti puolustavat veteen upottamista ainoana kasteena, he asettavat samalla aivan toisenlaiset vaatimukset sen vaikutuksiin nähden. He kieltävät sen olevan syntien anteeksiantamiseksi sanoen, että se voidaan ottaa vastaan ainoastaan uskon kautta Vapahtajaan, Jeesukseen Kristukseen. He kuitenkin pitävät kastetta ovena seurakuntaan, ja että ainoastaan ne, jotka upotetaan, todellisesti astuvat seurakunnan yhteyteen, ja ettei muiden pidä odottaa saavansa niitä etuja ja siunauksia, jotka kuuluvat seurakunnalle, enemmän nykyisessä kuin tulevassakaan elämässä. Yhtäpitävästi tämän ajatuksen kanssa kieltäytyvät baptistit yleensä ottamasta ehtoollispöytään sellaista, joka ei ole veteen upotettu, sanoen ehtoollisen olevan ainoastaan seurakuntaa eikä maailmaa varten, ja ettei kukaan, joka ei ole tullut sisälle vesikasteen oven kautta, kuulu seurakuntaan.

Ne harvat baptistiseurakunnat, jotka viimeisinä vuosina ovat antaneet myöten tässä suhteessa, ovat tehneet sen vastoin oppejansa. Tämän asian valaisemiseksi lainaamme pienen kappaleen ”Religions Heraldissa” äskettäin olleesta J. F. Lloydin kirjoituksesta. Hän sanoo: ”Kristillinen kaste on uskovaisen upottaminen veteen Isän, Pojan ja pyhän hengen nimeen — mikään muu ei kelpaa kasteeksi. Baptistiseurakunnat ovat ainoat olemassa olevat kristityt seurakunnat. Pedobaptisteilla (lapsenkastajilla) ei ole minkäänlaista oikeutta Herran ehtoolliseen. Milloin ikinä he ottavat osaa Herran ehtoolliseen, he tekevät sen kelvottomasti, ja syövät ja juovat sen itsellensä turmioksi.”

Jos baptistien oppi on oikea, siitä seuraa, että kaikki toisten kristillisten lahkojen jäsenet, joita ei ole upotettu veteen, ovat pettäneet itsensä, missä merkityksessä tahansa he ovat ajatelleetkin kuuluvansa Kristuksen seurakuntaan. Ystävämme baptistit sanovat, että koska upottaminen on ovi seurakuntaan, ei kukaan, joka ei ole upotettu, saata olla Kristuksen seurakunnassa tai kuulua seurakuntaan, joka on Kristuksen ruumis. Emme kummastele, että ystävämme baptistit ja etenkin ne, jotka henkisesti tai sydämen laadultaan ovat muita ylempänä, epäröivät esittää yleisölle näitä ainoita johdonmukaisia johtopäätöksiä, joihin tämä heidän uskonsa vie. Niin tekemällä he vetäisivät ylitsensä monien ylenkatseen ja vastenmielisyyden, joita he ovat pakotetut kunnioittamaan kristittyinä heidän eriävästä opistaan huolimatta. Mutta mitä se merkitsisi, jos tämä baptistien oppi olisi oikea? Me vastaamme, että kaikkien erilaisten kristittyjen lahkojen mukaisesti se merkitsisi, että ainoastaan upotetut henkilöt saattavat pelastua ja että kaikki muut kaikista lahkoista sekä maailma, joka on lahkojen ulkopuolella, tulisivat kadotetuiksi; sillä eikö kaikkien uskonlahkojen oppi ole sellainen, että seurakunta ainoastaan tulee pelastettavaksi ja että kaikki muut rientävät kadotusta ja iankaikkista vaivaa tai jotain muuta kauhistuttavaa tulevaisuutta kohti, johon ovat määrättyt kuollessansa.

Olemme pakotetut eroamaan kaikista edellisistä, koska ne ovat epätäydellisiä inhimillisiä oppeja, joiden epäjohdonmukaisuus ilmenee selvästi. Niiden pelkkä esittäminen vakuuttaa jokaiselle ajattelevalle ja ennakkoluulottomalle mielelle, että ne ovat vääriä. Emme voi myöntää, että opetuslasten lahko enemmän kuin baptistienkaan, tai nämä molemmat muodostaisivat, elävän Jumalan seurakunnan, joiden nimet ovat kirjoitetut

taivaassa, käsittäen kaikki heidän upotetut jäsenensä ja sulkien pois kaikki muiden lahkojen upottamattomat. Emme saata myöntää, että Ihmisen Pojan kylväessä evankeliumin hyvää siementä kedolle kaikki ”vehnä” olisi langennut baptistien aitaukseen, kaiken ”lusteen” jäädessä sen ulkopuolelle. Emme saata myöntää sitäkään, että kaikki ”vehnä” ja ”luste” tavataan niiden keskuudessa, jotka ovat upotetut veteen, sekä ettei Herramme vertaus vehnästä ja lusteista ollenkaan koskisi muita. (Matt. 13) Me väitämme, että kaikki nämä ristiriitaiset opit ovat vääriä — Jumala hylkäämiä. Me väitämme, että kaikki lahkot ovat vastakohtia Jumalan järjestelylle — johon kuuluu yksi Pää, yksi ruumis, yksi usko ja yksi kaste. Me emme väitä, että Herran seurakunnassa, uudessa luomuksessa, on monta jäsentä, vaan me tunnustamme, että se kokonaisuudessaan on ”pieni lauma.”

Meidän on laskettava ystävämme baptistit ja opetuslapset ystäviemme presbyteerien, metodistien, luterilaisten, episkopaalien ja katolilaisten joukkoon, osiksi yleisestä kristikunnasta, jota toisin paikoin Raamatussa nimitetään ”Baabeliksi.” Ihmisen Poika ja hänen uskolliset seuralaisensa kylvivät hyvän siemenen, joka on kantanut hedelmää kaikkialla kristikunnassa, jota saattaa pitää evankeliumikauden vehnävainioidena. Vihollinen on kylvänyt ”lustetta” niin suuressa määrässä, että ”vehnä” on tukehtumaisillaan, ja eräissä suhteissa saattaisi vainiota oikeastaan kutsua lustevainioksi vehnävainion sijasta. Mutta nyt kun tämä evankeliumikauden ”elonkorjuu” kaikessa laajuudessaan Herran lupauksen mukaan on tullut, lähettää hän elonkorjaajansa korjaamaan ”vehnänsä” — jokaisen jyvän aittaansa; ja on selvää, ettei hän löydä todellisen ”vehnän” kaikkia jyviä baptistien ja opetuslapsien joukossa, vaan myös presbyteerien, metodistien, episkopaalien, luterilaisten, kongregationalistien, katolilaisten ja muiden joukosta. Sopusoinnussa tämän kanssa on Herran kansalle annettu sanoma kaikkialla Baabelissa: ”Kukistui, kukistui se suuri Babylon (Jumalan tuomio on kohdannut kaikkia sen järjestelmiä ja Herra on ne hyljännyt)... Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, jottette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin hänen vitsauksiansa kärsiä.” — Ilm. 18:2,4

Koska tämä on totta, on selvää, että baptistit ja opetuslapset, samoin kuin muut, ovat tehneet suuria erehdyksiä kasteen suhteen ja niihin siunauksiin ja etuihin nähden, mitä se antaa. Olemme tehneet lyhyen katsauksen koko tilasta nykyaikaan asti, jotta kaikille olisi selvää, että nykyään vallitsevissa kasteopeissa on jotain aivan vääriä, jotta me kaikki sen tähden olisimme halukkaammat nöyryydessä ja rukoillen palaamaan kaikista inhimillisistä perimätiedoista ja opeista Herran sanaan, joka henkeytettyjen apostolien kautta on annettu meille tästä asiasta, mikä eittämättä on tärkeä asia — Jumalan asetus. Silloin vasta, kun olemme selvästi nähneet sen sekasorron, jonka kaikki eri opit kristikunnassa tuovat mukanaan, olemme valmistuneet antamaan arvoa jumalallisen tiedonannon yksinkertaisuudella tässä asiassa.

Raamatun todistus kasteesta

Juutalaisessa kirkkokäsikirjassa oli erilaisia muodollisia määräyksiä astioiden puhdistamisesta ja saastaisten ihmisten pesemisestä ja pirsrottamisesta ym., mutta siinä ei ollut mitään sellaisesta kasteesta (baptizoosta, upottamisesta), jota Johannes saarnasi juutalaisen ajan lopulla. Johanneksen kaste oli yksinomaan sellaisia juutalaisia varten, jotka

tunnustettiin esikuvallisesti puhdistetuiksi sovintopäivän syntiuhrin kautta. Näille Johanneksen kaste merkitsi parannusta tietoisista synneistä, rikkomuksista lakiliittoa vastaan, ja esikuvallista puhdistumista niistä – sydämen eli tahdon palaamista vanhurskaaseen tilaan. Juutalaisia, jotka siten olivat tehneet parannuksen synneistään ja olivat kuvaannollisesti puhdistetut eli pestyt, pidettiin ennalleenasetettuina Jumalan kanssa sopusointuiseen suhteeseen, jossa he olivat olleet lakiliiton aikana. Johanneksen saarnan ja kasteen tarkoitus oli valmistaa kansaa Jumalan valtakunnalle ja Messiaan ilmestymiselle, jonka Johannes sanoi olevan pian tulossa ja jota varten kansan sydänten tuli olla valmistetut, jos mielivät tulla osallisiksi varatuista siunauksista. Kaikkia lakiliiton alaisia juutalaisia pidettiin Mooseksen huoneen jäseninä: ”He saivat kaikki kasteen Moosekseen pilvessä ja meressä. (1 Kor. 10:2) Mooseksen huone oli palvelijain huone, niin kuin on kirjoitettu, ”Mooses tosin oli palvelijana uskollinen koko hänen talossaan.” (Hebr. 3:5) Tämän Jumalan järjestelyn kautta saattoi siis kuka tahansa, joka tahtoi olla uskollinen Mooseksen alaisen esikuvallisen Israelin eli palvelijan huoneen jäsenenä, olla sydämeltään niin valmistunut, että kun Messias, Kristus, ilmestyisi, hän saattoi olla valmis ottamaan Hänet vastaan ja olla ikään kuin muutettu Mooseksesta Kristukseen ja olla tästä lähin hänessä ja hänen hoitonsa alaisena.

Siten ei Johannes siis kastanut niitä, jotka uskoivat Kristukseen, vaan ainoastaan parannukseen palauttaakseen heidät sopusointuun Mooseksen kanssa jne., jossa tilassa heitä öljypuun luonnollisina oksina (Room. 11:18-21) ei tarvinnut oksastaa Kristukseen; sillä heille astui Kristus Mooseksen sijaan, joka ainoastaan esikuvasi Kristusta.

Muistakaamme myös, ettei ”Johanneksen kasteeksi” kutsuttua parannuksen kastetta, syntein anteeksiantamiseksi ja ”puhdistukseksi synnistä”, voitu sovelluttaa muihin kuin juutalaisiin; sillä koska pakanat eivät koskaan olleet kastetut Moosekseen eivätkä koskaan kuuluneet palvelijain huoneeseen, he eivät parannuksen kautta synnistä saattaneet palata takaisin sellaiseen asemaan, jota he eivät milloinkaan olleet omistaneet. Pakanat, jotka uskoivat Kristukseen, oli sen tähden liitettävä poikain huoneeseen toisella tavalla. He olivat, kuten apostoli selittää, metsäöljypuun oksia, ”luonnostaan vihan lapsia”, muukalaisia, kaukana Israelin yhteydestä. Mikään parannus eli parantuminen ei voinut tehdä niitä, jotka olivat kaukana ja muukalaisia, esikuvallisen palvelijain huoneen jäseniksi, joille yksin kuului se etu, että he uskon kautta Kristukseen saattoivat siirtyä vastakuvalliseen lasten huoneeseen. Jotta toiset voisivat tulla osiksi öljypuuhun (Kristukseen), jonka juuri oli aabrahamlaisessa lupauksessa (Gal. 3:16,29), heidät täytyi oksastaa niihin paikkoihin, jotka olivat jääneet täyttämättä luonnollisten oksien taittamisen kautta alkuperäisestä öljypuusta – palvelijain huoneesta, joiden sydämet eivät olleet sopivassa tilassa ottamaan vastaan Messiasta ja joita hän ei sen tähden saattanut ottaa vastaan jäseniksi lasten huoneeseen. ”Hän tuli omiensa [Israelin kansan] tykö, ja hänen omansa eivät ottaneet häntä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat hänet vastaan, hän antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä, jotka eivät ole syntyneet verestä eikä lihan tahdosta eikä miehen tahdosta, vaan Jumalasta” – ja jotka ovat siten tulleet jäseniksi uudessa luomuksessa, henkisesti. – Joh. 1:11-13

Esikuvallinen Israel jätti Egyptin (maailman vertauskuva) seuratakseen Mooseksen johtoa; ja kun he tulivat suureen koettelemukseen eli kiusaukseen Punaisen meren luona, jossa heidän tuhonsa olisi tullut, ellei Jumala Mooseksen kautta olisi astunut väliin, he tulivat kaikki kuvaannollisesti kastetuiksi Moosekseen meressä ja pilvessä – meri heidän toisella puolellansa ja pilvi heidän yläpuolellansa – ja he tulivat hänen huoneekseen eli perheekseen, jota hän edusti heidän päänään. He nousivat ylös merestä vihkiytyneinä Moosekselle sekä sitoutuneina seuraamaan ja tottelemaan häntä Siinain vuorella annetun lakiliiton välittäjänä, ja kaikki heidän toivonsa kohdistuivat häneen, joka selitti: ”Profeetan, minun kaltaiseni, Herra teidän Jumalanne, on teille herättävä veljistänne; häntä kuuluu.” (5 Moos. 18:15,18; Apt. 3:22) Jokainen ”totinen israelilainen”, joka siten oli jo vihkiytynyt ja sidottu Moosekseen aina kuolemaan asti ja elämän koko toivolla kiinnitetty häneen, tarvitsi ainoastaan pienen askeleen ottaakseen vastaan Kristuksen hänen sijaintansa ja ymmärtääkseen, että heidän sitoumuksensa Mooseksen alaiseen lakiin oli nyt Jumalan järjestelmän kautta siirretty Kristukseen, uuden liiton takaajaan, jota he olivat sitoutuneet palvelemaan. – 2 Kor. 3:6

Pakanain suhteen oli asia aivan toinen, ja jos he ottaisivat Kristuksen vastaan, se merkitsisi kaiken sen omistamista, mihin juutalaiset lupautuivat Moosekselle ja mikä myöhemmin siirrettiin Kristukselle. Älköön meitä sen tähden kummastuttako huomattavamme Raamatun esittävän paljon syvemmän merkityksen kasteesta sovellettuina uskovaisiin, jotka eivät olleet juutalaisia, eivät lain eikä Mooseksen alla, eivätkä sen tähden myöskään siirrettyjä Mooseksesta Kristukseen. Näille merkitsi kaste koko tuota perinperin pohjaista muutosta, jota apostoli Paavali kuvaa (Room. 11) metsäöljyyn oksien oksastamisen kautta jaloon öljypuuhun. Se merkitsi täydellistä uudistumista.

Kaste Kristuksen kuolemaan

”Ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut?” ”Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman.” ”Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteen kasvatteja yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa.” — Room. 6:3-5

Me, jotka luonnostamme olemme pakanoita, emme voi tehdä paremmin kuin ottaa vastaan apostoli Paavalin erinomaisen selvän selityksen oikeasta kasteesta, joka selitys oli annettu uskovaisille Roomassa – joista, joskaan eivät kaikki, niin useat olivat olleet ”vihan lapsia.” Näissä kolmessa jakeessa käsittelee apostoli perinperin pohjaisesti kastetta, niin kuin se on sovellettava meihin. Näitä jakeita käytetään hyvin yleisesti todistamaan erilaisia kasteoppeja, mutta erityisesti niitä lainaavat ne veljet, jotka tunnustavat kasteen merkitsevän upottamista veteen. Huomatkaamme kuitenkin selvästi, ettei apostoli sanalakaan viittaa vesikasteeseen. Vesikaste on ainoastaan vertauskuva eli kuva todellisesta kasteesta, ja näissä jakeissa selittää apostoli eri näkökannalta katsottuna todellisen, oikean kasteen, jota ilman ei ketään voida pitää ruumiin eli Kristuksen seurakunnan jäsenenä, kun sitä vastoin kaikki, jotka ottavat vastaan tämän kasteen, olkootpa minkä nimi-

siä, millä paikalla, mitä ihonväriä tai sukupuolta tahansa, katsottaisiin ekklesian, seurakunnan, jäseniksi, uuden luomuksen jäseniksi.

Apostoli puhuu niille, jotka jo ovat Kristuksen jäseniä. Hän sanoo, ”Ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen — pysähdymme tähän huomauttaaksemme, ettei hän sano, kaikki me, jotka olemme vedellä pirskotetut tai kaikki me, jotka olemme upotetut veteen, vaan — kaikki me, jotka olemme kastetut (upotetut) Kristukseen Jeesukseen.” Mitä merkitsee olla upotettu Kristukseen Jeesukseen? Varmaan-kin jatkaa hän tässä samaa ajatusta, jota hän kehittää 1 Kor. 12:27: ”Te olette Kristuksen ruumis ja kukin osaltanne hänen jäseniänsä.” Miten liitymme Kristuksen ruumiiseen? Apostoli vastaa, että meidät kastetaan siihen, ja niin muodoin meidät lasketaan nyt Herramme jäseniksi hänen ollessaan päänämme, jäseniksi ”seurakunnassa, joka on Kristuksen ruumis.”

Mutta tutkistelkaamme erityisesti, minkä toimituksen kautta meistä tuli jäseniä Kristuksessa Jeesuksessa. Apostoli vastaa kysymykseen lähinnä seuraavilla sanoilla: ”Me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut.” Hän ei sanallakaan mainitse, että olemme kastetut Kristukseen vedessä kastamisen kautta. Ei, ei! Miten selvää onkaan, että vaikka meitä kastettaisiin tuhat kertaa vedessä, se ei tekisi meitä Kristuksen ruumiin jäseniksi. Mutta omaksuen apostolin esityksen näemme, että meidän yhdistymisemme Kristuksen kanssa, meidän jäsenyytemme hänen seurakunnassaan eli ekklesiassaan, jonka jäsenten nimet ovat kirjoitetut taivaassa, johtuu siitä ajasta, jolloin me tulimme kastetuiksi hänen kuolemaansa. Mutta milloin ja miten tulimme kastetuiksi hänen kuolemaansa? Me vastaamme, että tämä kaste Herran kuolemaan, tämä oman lihamme hautaaminen, jonka seurauksena oli liittyminen häneen hänen ruumiinsa jäsenenä, uusina luomuksina, tapahtui sinä silmänräpäyksenä, jolloin kokonaan jätimme tahtomme hänelle — vihkimällä kaikkemme seurataksemme ja totellaksemme häntä, aina kuolemaan asti.

Tahto edustaa koko henkilöä ja kaikkea mitä hän omistaa. Tahto johtaa ruumista, käsiä, jalkoja, silmiä, suuta ja aivoja. Se hallitsee myös kukkaroa, pankkitilejä ja koko asemaa elämässä. Se hallitsee aikaamme, lahjojamme ja vaikutusvaltaamme. Ei ole mitään omistamaamme arvokasta, joka ei olisi tahtomme tarkastuksen alla; kun siten jätämme tahtomme Herralle, tai niin kuin Raamattu joskus esittää sen sanalla ”sydämemme”, silloin annamme hänelle kaikkemme, ja tämä inhimillisen tahtomme hautaaminen Kristuksen tahtoon merkitsee inhimillisen olentomme kuolemista. ”Te olette kuolleet, ja teidän elämänne on kätketty Kristuksen kanssa Jumalassa.” (Kol. 3:3) Tämä kuolema, tämä hautaaminen on kasteemme hänen kuolemaansa. Tästä lähin me emme Jumalan näkökannalta katsottuna voi laskea itseämme inhimillisiksi olennoiksi, inhimillisellä luonnolla, maallisiksi, maallisilla päämäärillä, tarkoituksiperillä ja toiveilla, vaan uusiksi luomuksiksi Kristuksessa Jeesuksessa.

Tätä hautaamisen hetkeä eli tahtomme upottamista Kristuksen tahtoon seuraa sikiytymisemme uuteen elämään — uuteen luontoon. Samoin kuin Herramme vihki inhimillisen elämänsä kuolemaan tehden Isänsä tahdon, eikä kuitenkaan jäänyt kuolemaan, vaan nousi kuolleista uuteen luontoon, niin ei meitäkään, jotka siten vihkiytymisen kautta

olemme ”kuolleet hänen kanssaan” ottaen osaa hänen vihkiytymiseensä, jätetä kuoleman tilaan, vaan saamme kohta uskon kautta nousta ylös toteuttamaan yhteenkuulumistamme Herran kanssa uusina luomuksina. Siten apostoli julistaa, ”Te ette ole lihan hallittavina, vaan hengen, jos muutoin Jumalan henki asuu teissä.” (Room. 8:9) Maailmalle on tämä kaikki ”kätkeyty salaisuus.” Se ei voi pitää arvossa meidän vanhurskauttamistamme uskon kautta Isän silmissä, vaan pitää meitä muiden ihmisten kaltaisina, jotka vielä ovat synneissänsä. Samoin ei se näe minkäänlaista syytä, miksi uhraisimme eli vihkisimme tahtomme Herralle — ollaksemme kuolleita inhimillisinä olentoina, jotta olisimme osallisia hänen kanssaan uusina luomuksina. Se ei näe vihkiytymistämme ja sen hyväksymistä; eikä se voi antaa arvoa kuvaannolliselle ylösnousemisellemme uuteen elämään, uuteen toivoon, uuteen kunniantuntoon ja uuteen suhteeseemme Jumalaan Kristuksen kautta. Me toivomme totisesti, että se näkisi jonkinlaista hedelmää elämässämme, mutta emme saata toivoa sen olevan semmoista hedelmää, joka heistä näyttäisi hyvältä, viisaalta tai edulliselta nykyisissä olosuhteissa. ”Maailma ei tunne meitä (uusina luomuksina), sillä se ei tunne häntä.” — 1 Joh. 3:1

Kaikessa tässä seuraavat uskovaiset ainoastaan Jeesuksen askeleissa ottaen ristinsä seuratakseen häntä. Pyhänä, viattomana, tahrattomana ja erillään syntisistä hänen ei tarvinnut odottaa mitään uhria synneistä, sillä hän ei tiennyt mitään synnistä — mutta kohta sen jälkeen kun hän oli saavuttanut lainmukaisen miehuuden iän (30 vuotta) hän kiiruhti vihkiytymään kokonaan, uhraamaan kokonaan maalliset etunsa, toivonsa, toiveensa ja toivomuksensa, jotta hän tekisi ainoastaan Isän tahdon. Hänen sydämensä puhe, kun hän tuli Johanneksen luo Jordanille, oli jo profeetallisesti ennustettu: ”Katso minä tulen; Kirjakääröön on kirjoitettu, mitä minun on tehtävä. Sinun tahtosi minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi on minun sydämessäni.” (Ps. 40:8,9; Hebr. 10:7) Herramme sillä tavoin vihkiytyessä Isän tahdolle hän tunnusti ulkonaisen kasteen kuvaavan hänen maallisen elämänsä ja luontonsa vihkiytymistä, joka jo oli upotettu eli haudattu Isän tahtoo — aina kuolemaan asti. Hänen upottamisensa oli ainoastaan vertauskuvallinen esitys kasteesta eli hänen tahtonsa hautaamisesta, joka oli tapahtunut ennen sitä. Tältä näkökannalta katsottuna oli kaste täynnä merkitystä hänelle itsellensä, vaikkei se ollut Johannekselle, joka suuresti ihmetteli, että Jeesus, joka ”ei synnistä mitään tiennyt”, oli kastettava, koska Johanneksen kaste oli ainoastaan niitä varten, jotka olivat rikkoneet lakiliiton — syntien anteeksiantamiseksi.

Ei kukaan, paitsi Jeesus itse, ymmärtänyt täydellisesti, miksi hänen ”tuli täyttää kaikki vanhurskaus.” Ei kukaan, häntä itseään lukuun ottamatta, voinut nähdä, että vaikkei sellainen upottaminen (kuvaannollinen puhdistaminen synnistä) ollut tarpeellinen hänelle itselleen, ikään kuin hän olisi ollut syntinen, kuitenkin hänen, joka oli aiottu Pää aiotulle Ruumiille, tuli itsessään esittää esimerkki, josta tulisi sopiva opetus, täynnä merkitystä kaikille hänen seuraajillensa — ei ainoastaan niille ”ruumiin” jäsenille, jotka olivat luonnollisen Israelin huonetta, vaan myös niille jäsenille, jotka olivat poissa, vieraita ja muukalaisia. Oli tarpeellista, että hän kuvaannollisesti esitti tahtonsa ja kaiken omistamansa täydellisen vihkiytymisen kuolemaan asti, jotta me, jotka tulemme perästä, seuraisimme hänen askeleissaan.

On helposti todistettavissa, ettei Herramme ottanut vastaan veteen upottamista Johanneksen kautta tavallisena upottamisena, vaan ainoastaan kuvana eli valaistuksena siitä. Huomatkaamme todistukseksi hänen sanansa viimeisen ateriansa aikana. ”Minä olen kasteella kastettava, ja kuinka olen ahdistuksissa, kunnes se on täytetty!” (Luuk. 12:50) Tässä hän näyttää, ettei hänen kasteensa ollut vesikaste, vaan kuoleman kaste, kaste kuolemaan — sopusoinnussa Jumalan suunnitelman kanssa — ihmisen ennalleenasettamishintana eli syntiuhrina.

Kun hän ensimmäisen mahdollisen tilaisuuden jälkeen, saavutettuaan kolmenkymmenen vuoden iän, oli vihkiytynyt tähän kuoleman kasteeseen, ja tarkasti täytettyänsä kolmen ja puolen vuoden palvelusaikana tämän vihkiytymisen ehdot — ”päivittäin kuoleamisen”, antaen sielunsa kuolemaan, kuluttaen elämänsä, tarmonsä, voimansa, palvelen Isäänsä, seuraajiansa ja suureksi osaksi vihollisiansakin, ja lopuksi, nähdessään itsensä lähellä tämän kuoleman kasteen loppua, kun se oli kokonaan täytettävä, ja tuntien miten taakat, koettelemukset ja vaikeudet tulivat joka hetki yhä raskaammiksi ja raskaammiksi, omistamatta ketään, joka saattoi ottaa osaa hänen kanssaan — ”kansasta ei kukaan ollut hänen kanssaan” — ei ketään, joka olisi ymmärtänyt olosuhteita ja asianhaaroja, ja joka olisi voinut silloin ottaa osaa hänen kipuunsa tarjoamalla hänelle myötätuntoa, kehotusta tai lohdutusta — toivoen koettelemuksensa loppua, hän huudahti, ”Kuinka olen ahdistuksissa, kunnes se [kuoleman kasteeni] on täytetty!” (Luuk. 12:50) Hänen kasteensa täytettiin pian sen jälkeen, kun hän kuoli huutaen, ”Se on täytetty!”

Koko maailma tekee kuolemaa, eikä ainoastaan Herra ja seurakunta, hänen ruumiinsa; mutta maailma ei ota osaa Kristuksen kuolemaan, niin kuin tekee seurakunta, hänen ruumiinsa. Siinä on suuri ero. Koko maailma on kuollut isä Aadamin kanssa, hänen tuomionsa eli kirouksensa alaisina, mutta Herramme Jeesus ei ollut maailmasta, eikä niitä, jotka kuolivat Adamissa. Olemme jo nähneet, että hänen elämänsä oli pyhä ja erilainen kuin kaikkien syntisten elämä, hänen maallisesta äidistään huolimatta (5. osa, luku 4) — olemme nähneet, ettei hän ollut kirouksen alainen. Miksi hän sitten kuoli? Raamattu vastaa, että hän ”kuoli meidän syntiemme tähden” — että hänen kuolemansa oli uhrikuolema. Ja niin käy seurakunnankin, hänen ruumiinsa kanssa, joka on kastettu häneen, kasteen kautta hänen kuolemaansa ottaen osaa hänen kanssaan hänen uhrikuolemaansa. Luonnostaan Aadamin lapsina, ”vihän lapsina niinkuin muutkin”, he ovat ensin tulleet vanhurskautetuiksi aadamilaisesta kuolemasta elämään uskon kautta Herramme Jeesukseen ja hänen lunastustyöhönsä; ja varsinainen tarkoitus tällä vanhurskauttamisella elämään aadamilaisesta kuoleman kirouksesta on, että he saisivat tuon edun tulla kastetuiksi Jeesukseen Kristukseen (tehdyiksi hänen ruumiinsa, ekklesiaansa) jäseniksi kastamalla itsensä hänen kuolemaansa — jakamalla kuoleman hänen kanssaan kanssauhraajina. Oi, mikä suuri ero onkaan olla kuollut Adamissa ja olla kuollut Kristuksessa!

Maailma ei voi käsittää meidän yhteytemme salaisuutta, nyt Kristuksen kanssa uhraamisessa kasteessa kuolemaan ja siinä yhteydessä ja yhdistymisessä hänen kanssaan kirkkaudessa, joka on sen seurauksena. Herran kansan tulisi kuitenkin käsittää se, ja siitä kerrotaan kerta toisensa jälkeen Raamatussa. ”Jos kärsimme yhdessä, saamme hänen

kanssaan myös hallita.” ”Jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan.” ”Me olemme Jumalan perillisiä ja Kristuksen kanssaperillisiä, jos muutoin yhdessä hänen kanssaan kärsimme, [jaamme kuolemankasteen hänen kanssaan hänen jäsenenänsä], jotta yhdessä kirkastuisimmekin.” — 2 Tim. 2:12; Room. 6:8; 8:17

Tarkastamamme tekstin neljännessä jakeessa uudistaa apostoli saman ajatuksen toiselta näkökannalta sanoen, ”Niin olemme siis hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan.” Ei taaskaan minkäänlaista viittausta vesikasteesta, mutta mitä selvimmin lausuttu esitys kuoleman kasteesta, vihkiytymisestämme kuolemaan. Apostoli jatkaa edelleen ja näyttää syyn siihen, miksi meidät kastetaan Kristuksen kuolemaan, sanoen, ”Niinkuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin on meidänkin uudessa elämässä vaeltaminen.” Ainoastaan välillisesti mainitsee apostoli osastamme ensimmäisessä ylösnousemuksessa, jolloin tulemme jakamaan Herran kirkkauden hänen valtakunnassaan; hän viittaa pääasiallisesti nykyiseen elämään. Kaikkien, jotka kokonaan vihkivät elämänsä Herralle kuollakseen hänen kanssaan ja ollakseen kanssauhraajina hänen kanssaan totuuden palveluksessa, on pidettävä itsensä maailmassa eläessään erillään ja erossa toisista ympärillä olevista. He sitoutuvat kuolemaan maallisista asioista, jotka kiinnittävät toisten huomion kokonaan, ja he käyttävät niitä ainoastaan palvelukseksi uutta luomusta. Uudet luomukset tulevat lunastajan kautta eläviksi taivaallisille asioille ja tulevaisuuden näköaloille, joita maailma heidän ympärillensä ei näe eikä ymmärrä. Sopuisuudessa tämän kanssa tulisi elämämme maailmassa olla uutta, erinomaista ja erilaista kuin toisten, jotka ovat ympärillämme, sillä meitä elvyttää uusi henki, uusi toivo, uudet tarkoitusperät, taivaalliset.

Tullen viidenteen jakeeseen apostoli ei vielääkään tee pienintäkään viittausta vesikasteeseen, vaikka joku ensi silmäyksellä saattanee käsittää hänen sanansa toisin: ”Sillä jos me olemme hänen kanssaan yhteen kasvaneita yhtäläisessä kuolemassa, niin olemme samoin myös yhtäläisessä ylösnousemuksessa.” Jos tämä yhteen kasvaminen hänen kanssaan yhtäläisen kuoleman kautta käsitettäisiin merkitsevän vesikastetta, se panisi vesikasteelle suuremman painon kuin mikään opettaja maailmassa olisi halukas myöntämään sille. Mitä me Kristittyinä niin vakavasti toivomme? Emmekö sitä, että saisimme osan Herran ylösnousemisesta, ensimmäisessä ylösnousemisesta? Apostoli mainitsi tämän sinä suurena päämaalina ja toivona, joka täytti hänen mielensä, sanoen, ”Tunteakseni hänet ja hänen ylösnousemisensa voiman [jäsenenä hänen ruumiissaan, hänen seurakunnassaan] ja kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani hänen kaltaisekseen samankaltaisen kuoleman kautta, jos minä ehkä pääsen [Kristuksessa ensimmäiseen] ylösnousemiseen kuolleista.” (Fil. 3:10,11) Jos ymmärtäisimme roomalaiskirjeen 6:5 merkitsevän osallisuutta Kristuksen ylösnousemisesta varmana seurauksena veteen upottamisesta, tämä raamatunpaikka tulisi vastakkaiseksi kaikille muille paikoille ja järkeä loukkaavaksi. Miksi upottamisella eli veteen hautaamisella olisi seurauksena osa ensimmäisestä ylösnousemuksesta? Olemme vakuutetut, että tuhannet ovat tulleet haudatuiksi eli upotetuiksi veteen eli kastetuiksi vedessä, jotka eivät koskaan tule saamaan osaa ensimmäisessä ylösnousemuksessa — Kristuksen ylösnousemisesta.

Mutta kun ymmärrämme tämän jakeen kahden edellisen yhteydessä tarkoittavan kastetta kuolemaan, kasvamista kuolemassa yhtäläisyyteen Kristuksen kuoleman kanssa, silloin on kaikki selvää ja järkevää. Koska Herra on kutsunut meidät tulemaan kanssapereilliseksi hänen Poikansa kanssa, kärsimään hänen kanssaan, kuolemaan hänen kanssaan, elämään hänen kanssaan ja hallitsemaan hänen kanssaan, kuinka varmoiksi saatammekaan tuntea itsemme siitä, että jos olemme uskollisia tälle kutsulle ja jos olemme liitetyt eli haudatut kuolemaan, kuten hänet haudattiin kuolemaan — uskollisina Jumalan sotilaina ja totuuden palvelijoina — meillä on mahdollisuus saada se täysi palkka, jonka Jumala sellaisille lupaa, nimittäin osallisuus ensimmäisessä ylösnousemisessa — kirkkauteen, kunniaan ja kuolemattomuuteen.

Kaste kuolemaan on oikea kaste seurakunnalle, samoin kuin se oli oikea kaste Herrallemme; vesikaste on meille ainoastaan vertauskuva eli kuva siitä, niin kuin se oli hänellekin. Tämän todistaa selvästi Herramme sanat kahdelle opetuslapselle, Jaakobille ja Johannekselle, jotka pyysivät saada olla hänen kanssaan, toinen hänen oikealla ja toinen hänen vasemmalla puolellaan valtakunnassa. Herran vastaus heille kuului, ”Ette tiedä, mitä anotte. Voitteko juoda sen maljan, jonka minä juon, tai tulla kastetuksi sillä kasteella, jolla minut kastetaan?” Heidän rohkeamieliseen tunnustukseensa tahtoa jakaa ei ainoastaan hänen häpeänsä, vaan myös hänen kasteensa kuolemaan, vastasi Herra hyväksyvästi, ”Sen maljan, jonka minä juon, te tosin juotte, ja sillä kasteella, jolla minut kastetaan, kastetaan teidät.” (Mark. 10:35-39) Niille Herran kutsutuille, jotka ovat halukkaita kulkemaan näiden koettelemuksien läpi, Herra on suova tuon edun ja myös antava apunsa. Sellaiset tulevat totisesti upotettaviksi Kristuksen kuolemaan ja seurauksena siitä he tulevat osallisiksi hänen kanssaan ensimmäisestä ylösnousemisesta ja niistä ihanuuksista, jotka siihen kuuluvat. On selvää, ettei Herramme viitannut vesikasteeseen, sillä nämä kaksi opetuslasta olivat olleet hänen kanssaan hänen toimintansa alusta alkaen ja olivat hänen edustajinaan kastaneet monta vedessä, ”parannukseen ja syntein anteeksi- saamiseen” — joka oli Johanneksen kaste. (Joh. 3:22,23; 4:1,2; Mark. 1:4) Herramme kysymystä heidän halukkuuteensa ottaa osaa hänen kasteeseensa apostolit eivät käsittäneet väärin. Heillä ei ollut ajatustakaan, että heidät jälleen kastettaisiin vedessä; he ymmärsivät hyvin, että oli kysymys heidän tahtonsa kastamisesta hänen ja Isän tahtoon, ja niin muodoin heidän osanotostaan hänen kanssaan hänen uhriinsa — päivittäiseen kuolemiseen antamalla elämänsä veljiensä edestä loppuun asti, todelliseen kuolemaan asti.

”Me olemme kaikki yhdessä hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi”

— 1 Kor. 12:12,13

Älköön kukaan käsittäkö väärin apostolia, kun hän puhuu kasteestamme Herramme kanssa kuolemaan — ”hänen kuolemaansa” — luullen hänen tarkoittavan pyhän hengen kastetta. Kuolema ja pyhä henki ovat täysin eri asioita, samoin molemmat kasteet. Kaste kuolemaan on yksilön asia, jossa jokaisen, joka tahtoo olla Kristuksen ruumiin jäsen, on henkilökohtaisesti vihkiydyttävä ja uhrattava tahtonsa. Tästä seuraa, että kun jonkun uhri on otettu vastaan, Herra henkensä kautta auttaa sellaista antamaan henkensä totuuden ja veljien palvelemisessa — kuolemaan asti. Pyhän hengen kaste oli kaste, joka koski koko seurakuntaa. Se tapahtui yläsalissa helluntaipäivänä, eikä mitään uudistumista ole tarvit-

tu, sillä se on jatkuvasti jäljellä seurakunnassa. Korneliukseen nähden annettiin muutamien ulkonaisten merkkien uudistuminen; mutta ainoastaan todistukseksi Pietarille ja kaikille uskovaisille juutalaisille, kuin myös Korneliukselle ja kaikille uskovaisille pakanoilta siitä lähtien, ettei Jumala tee mitään erotusta juutalaisten ja pakanain välillä. Helluntaikaste tapahtui, niin kuin tiedämme, yläsalin täytyessä pyhällä hengellä, niin että läsnäolevat 120 veljeä ”kaikki täytyivät pyhällä hengellä”, apostolien saadessa sen lisäksi ottaa vastaan Jumalan suosion vertauskuvia, jotka näyttivät tulisilta kieliltä heidän päittensä päällä.

Tämä voitelu pyhällä hengellä vastaa Israelin ylimmäisten pappien ja kuninkaiden voitellua pyhällä voiteluöljyllä. Öljy vuodatettiin pään yli ja se valui alas ruumiin yli. Vastakuva tähän pään yli vuodattamiseen oli pyhän hengen antaminen Herralle hänen vihkiytyessään kolmenkymmenen vuoden iässä, kun Isä antoi hänelle hengen ”ilman mittaa.” (Joh. 3:34, engl. Raamattu.) Kun helluntai oli tullut ja meidän kirkastettu päämme oli astunut Isänsä eteen toimitettuaan sovituksen kansansa synneistä, hän sai lupauksen ”vuodattaa” pyhän hengen helluntaikasteen seurakunnan yli, siten ilmaisten Isän vastaanottaneen heidät hänen kauttaan, hänen ekklesiansa, hänen ruumiinsa jäsenenä — uuden luomuksen jäsenenä. Hänen seurakuntansa, hänen ruumiinsa on siitä asti jatkuvasti ollut olemassa, ja pyhä henki on ollut siinä ja sen yli; ja sitä mukaa kuin uusi jäsen lisätään seurakuntaan, joka on Kristuksen ruumis, se tulee osalliseksi siitä yhdestä henkikasteesta, joka kuuluu ruumiille ja vallitsee sitä, seurakuntaa.

Tarkastamamme teksti liittyy yhteen hengen helluntaikasteen henkilölliseen kasteeseen kuolemaan ja näyttää meille yhteyden näiden molempien välillä. Vanhurskautettuina ihmisinä meidät kastetaan kuolemaan, uuden luomuksen jäsenenä meidät voidellaan pyhällä hengellä ja siten me olemme seurakunnan, Kristuksen ruumiin, jäseniä. niin kuin jo olemme nähneet, meidän täytyy ensin uskon kautta Lunastajaamme tulla vanhurskautetuiksi Aadamin synnistä ja kuolemasta, ennen kuin uhrimme voitiin hyväksyä ja laskea ”kuolleeksi hänen kanssaan” — meidän Herramme, päämme, kanssa. Samoin on meidän ensin tehtävä vihkiytyminen eli vanhurskautetun minämme uhraaminen ja tultava jäseniksi uuteen luomukseen, ennen kuin kuoleamisen tehtävä alkaa, joka Herran armon kautta päättyy täydellisellä kasteellamme kuolemaan, kuten Herramme kaste kuolemaan, ja siten vakuuttaa meille osan ylösnousemisessa, ”ensimmäisessä ylösnousemisessa.” Tämä on yhtäpitävä sen kanssa, mitä jo olemme nähneet, nim. että se mikä tekee meidät uusiksi luomuksiksi ei ole vanhurskauttamisemme, vaan kasteemme kuolemaan hänen kanssaan, kuten apostoli sanoo, ”Sillä niinkuin ruumis on yksi ja siinä on monta jäsentä... niin on myös Kristus. Sillä me olemme kaikki yhdessä hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi... ja kaikki olemme saaneet samaa henkeä juoda.” — 1 Kor. 12:12,13

Evankeliumikausi on ”otollinen aika”, jona Herra on ollut halukas ottamaan vastaan uskovaisten uhrin, heidän täydellisen vihkiytymisensä kuolemaan. Jokainen uhraaja, joka siten vastaa tämän ajan kutsuun, on pian tullut hyväksytyksi paikkaansa eli jäsenyyteen ”taivaissa kirjoitettujen esikoisten seurakunnassa.” Mutta niin kuin olemme nähneet, asia ei tällä hyväksymisellä ole päättynyt: kaikilta vihkiytyneiltä vaaditaan, että heidän on kuoltava ”joka päivä” — se merkitsee, että heidän suhteensa täysin vihkiytynei-

nä on pysyvä, kunnes myös he lopulta saattavat sanoa, ”Se on täytetty.” Tämä vihkiytyminen vaatii, että me kärsivällisesti ja uskollisesti keitämme uhraamisessa ja hyvissä töissä, ja että meidän loppumme, niin kuin oli Herramme ja päämme, on oleva sananmukainen kuolema, niin kuin on kirjoitettu, ”Minä sanon: Te olette jumalia [elohim; voimallisia] ja kaikki tyynni Korkeimman poikia; kuitenkin te kuollette, niinkuin ihmiset kuolevat, ja kaadutte niinkuin yksi ruhtinaista” (engl Raamattu; ei ruhtinaan Aadamin, vaan ruhtinaan Jeesuksen lailla, hänen kuolemansa osanottajina. (Ps. 82:6,7) Uskollisuus, päivittäinen kuolema, on välttämätön tehdäksemme kutsumisemme ja valitsemisemme lujaksi; ja juuri sellaisille, jotka uskollisesti vaeltavat Herran askeleissa, hän lupaa kirkkauden ja kuolemattomuuden, joka hänellä on valmistettuna uskollisille voittajille, jotka tulevat ”valituiksi” jäseniksi uudessa luomuksessa. Herramme sanat ovat, ”Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun.” (Ilm. 2:10) Me näemme, että seurakunnalle tapahtuu kuten sen Herralle ja Päälle – että vihkiytyminen kasvattaa hengen esikoishedelmiä, että hengen siunaukset riemun ja hedelmien lisääntyessä jokapäiväisen uskollisuuden kautta säilyvät, koska liiton uskollinen pitäminen todelliseen kuolemaan asti on välttämätön täydellisen perinnön saavuttamiseksi ensimmäisen ylösnousemisen osallisuudessa ja sen ihanuudessa ja kunniaassa. – Efe. 1:12-14; Room. 8:16,17

Tulikaste

Olemme jo perusteellisesti (5. osa, 9. luku) tarkastaneet Johannes Kastajan selitystä juutalaisille Jeesuksen suhteen, ”Hän kastaa teidät pyhällä hengellä ja tulella”, (Matt. 3:11) – siten viitaten helluntaisiunaukseen uskollisille israelilaisille ja Jumalan vihan tuleen, ”lopulliseen vihaan” (1 Tess. 2:16), joka tuli kansan jäännöksen osaksi. Tulikaste ei ole mikään siunaus; eikä ole järkevää, että kristityt ihmiset rukoilevat sitä. Samoin kuin sellainen tulikaste tuli juutalaisen ajan lopulla tämän kansan ”akanoiden” yli, samoin viittaa Herra, että tämän ajan lopulla tulee samanlainen ”tuli” ”lusteen” yli kristikunnassa – hädän tulikaste, joka tulee olemaan kauhistuttava ”ahdistuksen aika, jonka kaltaista ei ole ollut siitä saakka kun ihmiset rupesivat olemaan.” – Dan. 12:1

Vertauskuvallinen vesikaste

Olemme jo tarkastelleet erilaisia vesikasteita, jotka ovat kristittyjen keskuudessa vallalla ja jotka he melkein yleisesti käsittävät väärin oikeaksi kasteeksi; olemme näyttäneet miten väärät ja ristiriitaiset ne todistukset ovat, jotka perustetaan näihin vesikasteisiin ja jotka eivät kykene vaikuttamaan sydämeen ja jotka korkeintaan ovat vertauskuvia, mutta jommoisiksi niiden puolustajat eivät niitä käsitä, koska eivät näe oikeata kastetta kuolemaan Kristuksen kanssa. Kuinka yksinkertainen ja kuitenkin tarkka onkaan oikean kasteen tunnusmerkki Kristuksen seurakuntaan, ”ruumiiseen” (ekkesiaan) nähden, jonka jäsenien nimet on kirjoitettu taivaassa, eivätkä ole riippuvaisia mistään merkitsemisestä täällä maan päällä. Tämä todellinen kaste on oikea ovi totiseen seurakuntaan, sillä ei kukaan voi tulla tunnustetuksi tai merkityksi jäseneksi seurakuntaan, Kristuksen ruumiiseen, ja sellaisena saada nimeänsä kirjoitetuksi taivaassa ilman että on ensin käynyt läpi tahdon ja sydämen kasteen kuolemaan Kristuksen kanssa ja siten tullut asetetuksi jäsenyyteen hänen seurakuntaansa, joka ”täyttää” sen, ”mikä vielä puuttuu Kristuk-

sen ahdistuksista”. (Kol. 1:24) Niin, sellaisten uskovaisten, jotka siten vihkiytyvät ja siten kastetaan kuolemaan Herran kanssa, täytyy kaikkien olla oikeaa ”vehnä” – ei ainoakaan heistä ole lustetta. Ovi veden kautta saattaa laskea sisään ”lustetta” niin hyvin kuin ”vehnäkin” baptistiseurakuntaan, mutta kuoleman kaste ovena päästää ainoastaan vehnäluokkaa totiseen seurakuntaan, sillä muut eivät ole halukkaita alistumaan näihin ehtoihin, vaikkakin muutamat jossain määrin saattavat olla heidän kaltaisia, niin kuin ”lusteet” ovat ”vehnän” kaltaisia.

Tältä näkökannalta katsottuna meidän on huomattava, että totisen seurakunnan jäseniä – kastettuja Jeesukseen Kristukseen tulemalla kastetuiksi hänen kuolemansa – saattaa olla presbyteerien, metodistien, luterilaisten, episkopaalien, katolilaisten ym. keskuudessa, yhtä hyvin kuin opetuslasten ja baptistienkin. Epäilemättä ei toisaalta suurella enemmistöllä kaikissa tunnustuksissa (veteen upotetut opetuslapset ja baptistit niihin luettuina) ole osaa Kristuksen ruumiissa, totisessa seurakunnassa (ekkllesiassa), koska he eivät ole tulleet oikean oven kautta oikeaan seurakuntaan, oikean kasteen kautta ”hänen kuolemaansa.” Tämä esitys on eittämätön.

Kun siten apostolin tavalla olemme panneet kaiken painon totiseen kasteeseen, käännyimme sen vertauskuvaan, vesikasteeseen, ja kysymme ensin: Onko vertauskuva paikallaan tai välttämätön niille, jotka ovat osalliset oikeasta kasteesta? Ja toiseksi: Jos niin on, mikä on oikea vertauskuva?

Onko vertauskuvallinen kaste tarpeellinen?

Herran ja apostolin todistus näyttää selvästi vertauskuvallisen eli vesikasteen tarpeellisuuden, sillä he eivät ainoastaan antaneet kastaa itseänsä vedessä, vaan opettivat toisiakin vesikasteesta – eikä ainoastaan juutalaisia, vaan myös kääntyneitä pakanoita. Olemme jo nähneet, että Herramme Jeesuksen kaste erosi selvästi Johanneksen kasteesta juutalaisille ylipäänsä – ettei se ollut parannukseksi ja syntien anteeksiantamiseksi – ettei Johannes ymmärtänyt sitä; ja ettei Herramme siten asettaessaan vertauskuvaa omasta kuolemastaan koettanut selittää sellaista, mitä Johannes ja muut eivät siihen aikaan olisi ymmärtäneet, koska pyhää henkeä ei silloin vielä ollut annettu, sillä Jeesus ei silloin vielä ollut täyttänyt uhriansa syntiemme edestä, eikä myöskään ollut kirkastettu, jotta olisi voinut tuoda uhrin esille edestämme. Me kiinnitämme huomion tehtävään, jonka Herra antoi apostoleille, ja heidän kauttaan meille, niin se esitetään Matt. 28:19,20: ”Menkää siis ja tehkää kaikki kansat minun opetuslapsikseni, kastamalla heidät Isän, Pojan ja pyhän hengen nimeen [Isän, Pojan ja pyhän hengen vallan kautta].” Tämä käsky on ollut voimassa koko evankeliumikauden, ja kaikki totuuden palvelijat työskentelevät sen alaisina. Herra ei tässä tarkoittanut hengen helluntaikastetta, sillä apostolien vallassa ei ollut kastaa ketään sillä tavalla. Ainoastaan Herralla, ja hänellä yksistään, oli tämä valta ja hän piti sen itsellään. Kuitenkin apostolien ja kaikkien uskollisten sanan opettajien oli sallittu opettaa kansalle Jumalan armosta Kristuksessa, heidän vanhurskauttamisestaan, heidän pyhityksestään eli vihkiytymisestään, eli kasteestaan kuolemaan Kristuksen kanssa, jos he tahtoivat tulla osallisiksi hänen uudesta luonnostaan ja tulevasta kirkkaudesta. Ja kaste käsitti myös vertauskuvan eli vesikasteen, jonka tuli olla ulkonaisena merk-

kinä, jonka kautta uskovaisen sisäinen eli sydämen vihkiytyminen tulisi kanssaihminen tietoon, aivan niin kuin Herramme itse ensin sydämessään vihkiytyi Isälleen ja siten vesikasteen kautta vertauskuvaksi tämän vihkiytymisen.

Että henkeytetyt apostolit siten käsittävät oman ja meidän tehtävämme, näkyy selvästi kaikesta heidän opetuksestaan. Ensin he opettivat Jumalan armosta lunastamistyössä kehottaen heitä uskomaan vanhurskauttamiseen ja elämään. Sen jälkeen he kehottivat heitä kokonaan vihkiytymään sydämessään sanoen, ”Niin minä Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehotan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne.” Tämä oli kutsu vihkiytymään eli uhraamaan eli tulemaan ”kastetuiksi hänen kuolemaansa.” Ne, jotka ilolla ottivat vastaan sanan, antoivat sille arvon oikeassa mielentilassa, tulivat kastetuiksi — ei ainoastaan todellisesti vihkiytymislupauksensa kautta, vaan myös vertauskuvallisesti kastetuiksi vedessä edellisen todistukseksi.

Huomaa seuraavat todistukset, että kaikki apostolit käyttivät kastetta ei ainoastaan juutalaisten, vaan myös pakanain kesken. Luemme kansasta Samariassa, ”Mutta kun he nyt uskoivat Filippusta... niin he ottivat kasteen, sekä miehet että naiset [ei lapset].” (Apt. 8:12) Etiopialainen hoviherra, joka kääntyi Filippuksen saarnan kautta, kastettiin myös vedessä. (Apt. 8:35-38) Kun Pietari oli saarnannut Korneliukselle ja hänen huonekunnalleen, ”tuli pyhä henki kaikkien päälle, jotka puheen kuulivat [omaksuivat sen; ei siis lapsiin]... Ja hän käski kastaa heidät.” (Apt. 10:44-48) Taas luemme, ”Myöskin monet korinttolaiset, jotka olivat kuulemassa, uskoivat, ja heidät kastettiin.” (Apt. 18:8) Toisessa paikassa luemme, ”Eräs Lyydia niminen purppuranmyyjä Tyatiran kaupungista, jumalaa pelkäävä nainen, oli kuulemassa; ja Herra avasi hänen sydämensä ottamaan vaarin siitä, mitä Paavali puhui. Ja kun hänet ja hänen perhekuntansa oli kastettu...” (Apt. 16:14,15) Kun vanginvartija Filippissä oli tullut uskoon, kastoivat Paavali ja Siilas hänet vankilassa. (Apt. 16:33) Taas luemme, ”Kastoinhan tosin Stefanaankin perhekunnan.” — 1 Kor. 1:16

On totta, että apostoli tässä jälkimmäisessä tapauksessa mainitsee, miten harvoja hän on kastanut, mutta tämä oli arvatenkin seuraus hänen pistimestään lihassa, hänen heikon näkönsä vuoksi; ja ne muutamat hänen kastamansa saivat luultavasti kasteen häneltä sen tähden, ettei saapuvilla ollut ketään muuta, joka olisi ollut sovelias sitä toimittamaan. Hän kiitti Jumalaa, että oli kastanut niin harvoja; mutta tämä ei merkinnyt, että hän olisi saanut toisenlaisen käsityksen kasteesta sen enempää kuin sen vertauskuvastakaan; vaan sen tosiasian valossa, että seurakunnassa oli ilmennyt riitakysymys — lahko- eli puoluehenki, joka oli johtanut toisia sanomaan, ”Minä olen Paavalin”, toisia, ”Minä olen Apollon” ja taas toisia, ”Minä olen Pietarin” jne. — apostoli oli iloinen, ettei hän itse ollut kastanut montaa, ettei kenelläkään heistä olisi syytä sanoa, että hän oli tehnyt heidät persoonallisiksi opetuslapsikseen kastaen heidät omaan nimeensä, sen sijaan että tekisi heidät Kristuksen oppilaisiksi ja kastaisi heidät Kristuksen nimeen.

Näiden Raamatun selvien selityksien valossa, sikäli kuin se koskee Herramme ja apostolien määräysten soveltamista, todella häikäilemätön olisi se ihminen, joka väittää, ettei vertauskuvallista kastetta eli vesikastetta opeteta Raamatussa, tai että sitä opetetaan

ainoastaan juutalaisille sovellettavaksi, tai että se oli aiottu ainoastaan johdannoksi. Päinvastoin sitä on sekä opetettu että käytännössä sovellettu tämän ajan alusta nykyai-kaan asti, vaikka eri muodoissa ja erilaisilla uskonnollisilla menoilla, ja enemmän tai vähemmän väärillä käsityksillä sen merkityksestä, sen kautta, että vertauskuva on tehty tyhjäksi ja oikea kaste hävitetty näkyvistä. Täydellä syyllä pitävät siis kaikki kristityt ihmi-set vesikastetta arvossa Jumalan säädöksenä. Jos joku vielä tahtoi kieltää tämän, emme tahdo kiistellä hänen kanssaan, vaan uskomme, että sellainen, jos on rehellinen ja sydä-messään on toimittanut oikean kasteen hautaamalla oman tahtonsa Herran tahtoon — jos hän on kuollut itsellensä ja maailmalle eläen Jumalalle Jeesuksen Kristuksen Herramme kautta — on Jumala ajallaan ilmaiseva myös tämän asian hänelle. — Fil. 3:15

Meidän on sen tähden iloittava sellaisten kanssa, että he ovat löytäneet ja tulleet osal-lisiksi oikeasta kasteesta, ja me onnittelemme heitä siitä totuudesta, että on paljoa parem-pi nähdä ja olla osallinen oikeasta kasteesta, näkemättä vertauskuvaa, kuin jos näkisi vertauskuvan ja olisi sokea oikealle kasteelle. Tähän nähden emme, vaikka kuinkakin korkealle asetamme vesikasteen, saata perustaa kristillistä yhteyttä siihen, vaan ainoas-taan oikeaan, kuoleman kasteeseen Kristuksen kanssa. Kaikki ne, jotka sen tähden tunnustavat Herran Lunastajakseen sekä sydämen ja elämän täydellisen vihkiytymisen hänelle, tunnustamme veljiksi Kristuksessa Jeesuksessa, jäseniksi seurakunnassa (ekkle-siassa), joiden nimet ovat kirjoitetut taivaassa — uusiksi luomuksiksi Kristuksessa, olkoot-pa sitten luonnollisen syntymän kautta juutalaisia tai pakanoita, orjia tai vapaita, miehiä tai naisia, vedessä kastettuja tai vedessä kastamattomia.

Toiselta puolen älkäämme unohtako, että jokainen tiedon lisääntyminen ei ainoas-taan lisää iloamme ja etujamme, vaan myös edesvastuumme lisääntyy. Se, joka sen tähden tulee näkemään vesivertauskuvan ihanuuden ja voiman tulee samalla kertaa toiseen koetukseen tahtonsa kuolemiseen nähden — onko todellakin kastettu kuolemaan Herransa kanssa. Vertauskuvan laiminlyöminen tällaisissa olosuhteissa näyttää selvästi osoittavan uhrin takaisin ottamista, ja siten kutsun ja valinnan lujittamisen laiminlyömis-tä.

Kasteen oikea vertauskuva

Emme aio keskustella monenmoisista syistä pirkottamisen, valelemisen ja upottami-sen puolesta tai niitä vastaan — että mikä näistä oli alkuperäinen, apostolinen tapa vertauskuvallisen kasteen toimittamisesta. Edellytämme kuitenkin, ettei pieni lapsi mitenkään voi olla siinä mielen ja sydämentilassa, joka saattaisi sallia vihkiytymisen eli sen tahdon kastamisen Kristuksen tahtoon, kuolemaan hänen kanssaan suhteessaan itseensä ja maailmaan. Väitämme edelleen, ettei vertauskuvallista kastetta voitu toimittaa ennen todellista kastetta, ilman että se samalla tuli tarkoituksettomaksi, sillä vertausku-vallinen kaste on aiottu olemaan ainoastaan ulkonaisena merkinä eli tunnuksena siitä, joka jo on tapahtunut Herramme ja meidän sydämemme, meidän tahtomme välillä salai-suudessa.

Kun nämä asiat ovat tosia, sen seurauksena kristittyjen suuri enemmistö ei milloin-kaan ole tullut osalliseksi vertauskuvasta, vesikasteesta, koska he eivät ole voineet tehdä

sitä ennen kuin ovat tietoisesti tehneet vihkiytymislupauksensa. Jos täysikasvuisia ihmisiä upotetaan, ennen kuin he ovat vihkiytyneet, sillä ei ole sen enempää merkitystä kuin tavallisella kylvyllä, ja se on yhtä vähän esikuvallinen kaste kuin vihkiytymättömän pienen lapsen pirsrottaminenkaan. Sen tähden on tarpeen kaikille vakavasti tutkia, mikä on todellinen vesikaste, oikea vertauskuva, jonka Herra on määrännyt ja heti tehdä sen mukaan. Jokaisen, joka on sydäimestä vihkiytynyt, ”todellisesti kuollut” omalle tahdolleen ja maailmallisille ajatuksille, on oltava varuillaan, jotta voisi tietää ja tehdä Herran tahdon tässä, samoin kuin jokaisessa muussa asiassa. Sellaiseen valvomiseen viitataan lauseessa, ”Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa.” — Room. 6:11

Olettakaamme, että kasteen laadun suhteen vallitsisi täydellinen sekasorto ja että todistukset alkuseurakunnan menettelytavasta olisivat niin epäselviä, ettei olisi mitään, mikä voisi johtaa meitä päättäessämme oliko apostolinen tapa vesikastetta toimittaessa pirsrottaminen, valaminen vai upottaminen, olisimme nyt kuitenkin sellaisessa tilanteessa, jossa selvästi nähdessämme mikä todellinen kaste on, on mahdollista selvästi nähdä, minkä tulisi ja minkä ei tulisi olla sen vertauskuvana. Kun tarkasti tutkimme jokaista muotoa, jota on käytetty, näyttää ainoastaan yksi kuvaavan kuolemaa ja hautaamista Kristuksen kanssa. Emme voi nähdä minkäänlaista vertauskuvaa kuolemista Kristuksen kanssa maailman tai itsemme suhteen useassa tai muutamassa vesipisarassa otsalle tai vesiämpärin valamisessa jonkun henkilön yli. Mutta kun tulemme tarkastamaan upottamista, näemme kohta ihmeellisen, sattuvan, merkitsevän ja sopivan valaistuksen kaikesta, mitä todellinen kaste kuolemaan merkitsee. Ei ainoastaan kreikkalaisen sanan baptizo merkitys, upottaminen, salaaminen, hautaaminen, kokonaan peittäminen, ole sopivin kuva hautaamisesta, sopiva jokaisessa erikoiskohdassa, vaan myös koko menettelytapa kuvaa sitä, johon kuuluu upottaminen taaksepäin veteen Kristuksen nimessä. Se, joka toimittaa esikuvallisen kasteen, edustaa Herraa. Samoin kuin kastettava menee hänen luokseen, samoin me menemme sydämissämme Herran luokse kastettaviksi. Tunnustaen ettemme itsestämme saata tulla kuolleeksi suhteessamme itseemme ja maailmaan, jättäydymme Herran käsiin rukoillen häntä hyväksymään tahdon tekojemme sijasta, ja tahtomme ollessa alistettuna hänen tahtonsa alle, hän hautaa meidät kuolemaansa — jotta hän antaisi sellaisia kokemuksia, sellaista kasvatusta, apua ja kuria, joka parhaiten auttaa meitä täyttämään vihkiytymislupauksemme. Kun kastekokelas on luopunut omasta tahdostaan, upottaa toimitusmies hänet hiljaa alas veteen, ja hänen siten ollessa selälään, avuttomana vedessä, hän esittää täydellisen kuvan meidän kykenemättömyydestämme auttaa itseämme kuolemasta; ja kasteen toimittajan nostaessa hänet pystyyn jaloilleen jälleen, näemme kuvan siitä, mitä Herramme on luvannut meille — oikealla ajalla oman voimansa kautta nostaa meidät ylös kuolemasta. Emme koeta sitoa omaatuntoa niiltä, joiden käsitys eroaa meistä, mutta meistä näyttää selvältä, että Herra on tämän sattuvan vertauskuvan alkuunpanija. Kuka muu olisi muutoin saattanut tehdä niin täydellisen kuvan eli vertauskuvan koko asiasta?

Se, joka on jo käynyt läpi todellisen kasteen — se, joka jo on jättänyt itsensä Kristuksen käsiin tullakseen kuolleeksi hänen kanssaan, haudatuksi hänen kanssaan kuolemaan ja sitten näkee ihanuuden tässä vertauskuvassa — täytyy, niin uskomme, tuntea hartaan

halun täyttää se itseensä nähden. Tämän sydämen halu täytyy todellakin olla, ”Sinun tahtosi, minun Jumalani, teen minä mielelläni.”

Mitä etuja on meille tämän vertauskuvan huomioon ottamisesta? Me vastaamme, ettei meille tule minkäänlaista etua vihkiytymisemme osittaisesta täyttämisestä, vaan me saavutamme etua ainoastaan jos koetamme täyttää kaikki vaatimukset alusta loppuun — kaikki mitkä sisältyvät tahtomme täydelliseen antautumiseen Herran tahdon alle ja täydelliseen ahkeroimiseen vaeltaa hänen askeleissaan. Mutta samalla kuin täysi voitto tulee osaksemme vasta matkan lopussa, ensimmäisessä ylösnousemisessa ja sen ihanuudessa, kunniassa ja kuolemattomuudessa, niin jotain voidaan siitä nauttia jo täälläkin. Mielen tyydytys, sydämen rauha ja se seikka, että me, samoin kuin Herra, olemme ahkeroineet ”täyttää kaikkea vanhurskautta”; kaikki tämä myötävaikuttaa siihen Jumalan rauhaan, joka virran lailla soljuu tasaisena, varmana, voimakkaana niiden elämän läpi, jotka kuuluvat hänelle — Jumalan rauhaan, joka käy yli kaiken ymmärryksen, sydämissämme.

Apostoli selittää, että on ”yksi Herra, yksi usko, yksi kaste, yksi Jumala ja kaikkien Isä.” (Ef. 4:4-6) Siitä seuraa, että samoin kuin on yksi ainoa oikea kaste, sille voi olla ainoastaan yksi oikea vertauskuva; kristityt ovat ylipäänsä yhtä mieltä siitä, että veteen upottaminen on eniten yhtäpitävä Raamatun sanan sisällyksen kanssa. Ottakaamme huomioon tämän yhtäpitävyyden valaistukseksi muutamia lausuntoja henkilöiltä, jotka, vaikkakin nähtävästi olivat todellisesti kastettuja Kristuksen kuolemaan, olivat niin hämmentyneet, etteivät tienneet, miten heidän oli selitettävä sen vesivertauskuva, ja he tulivat siihen johtopäätökseen, ettei se ollut välttämätön.

Muutamia lausuntoja tästä asiasta

Presbyteeri John Calvin sanoo: ”Sana baptizo merkitsee upottamista. On varmaa, että ensimmäinen seurakunta käytti upottamista.” Institutes, IV Bk. XV luku, 19.

Presbyteeri Tri Macknight sanoo: ”Kasteessa haudataan kastettava henkilö veden alle.” ”Kristus alistui kastettavaksi, se on, haudattavaksi veden alle.”

Presbyteeri Tri Philip Schaff sanoo: ”Epäilemättä oli upottaminen eikä pirkottaminen alkuperäinen, tavallinen tapa. Sitä osoittaa myös kreikkalaisten sanojen baptizo, baptisma ja baptismos merkitys.” — Hist. of Apostolic Church, siv. 568.

Myöhemmässä (1885) julkaistussa kirjoituksessa sanoo hän edelleen näistä ”vertailuista”, että ne ”kaikki ovat upotuksen puolella, pirkottamista vastaan, jonka parhaat katolilaiset, protestanttiset, englantilaiset ja saksalaiset tulkitsijat tunnustavat.” — Teaching of the Twelve Apostles, siv. 55,56

Luterilainen Martin Luther sanoo: ”Kaste on kreikkalainen sana ja voidaan kääntää sanalla 'upottaa.' Minä toivoisin, että ne, jotka kastetaan, kokonaan upotettaisiin veteen.” — Luthers Works, I osa, siv. 336.

Metodisti John Wesley sanoo: ”Haudattu hänen kanssaan kasteen kautta — viitaten vanhaan upottamistapaan.”

Episkopaali Wall sanoo: ”Kaikella todennäköisyydellä otti kallis Vapahtajamme vastaan kasteen upottamisen kautta ja varmasti tämä oli eniten käytetty ja tavallisin tapa, jonka kautta kristityt entisaikoina ottivat kasteensa vastaan.” — Hist. Infant Bapism, I osa, siv. 571, Oxford 1862.

Episkopaali Dean Stanley sanoo: ”Melkein yleinen menettelytapa kastettaessa ensimmäisinä kolmenatoista vuosisatana oli se, josta luemme Uudessa Testamentissa ja joka on sama kuin sanan baptizo merkitys, nim. että ne, jotka kastettiin, vajotettiin, kastettiin, upotettiin veteen.” — Christian institutions, siv. 17.

Roomalaiskatolilainen Brenner sanoo: ”Kolmentoista vuosisadan aikana kaste oli tavallisesti ja säännöllisesti henkilön upottaminen veden alle. — Historical Exhibition of the Administration of Bapism, siv. 306.

”Henkilö kastettiin kokonaan veteen.” — Kitton Encyclopedia

”Kaste on alas kastamista eli upottamista.” — Encyclopedia Americana

”Kaste toimitettiin alkuperäisesti upottamisen kautta.” — Branden Encyclopedia

”Kaste merkitsee upottamista.” — Smithin Bible Diktionary

”Baptizo; kastaa veteen eli veden alle.” — Liddell & Scott'in Greek Lexikon.

”Kastaa, upottaa.” — Robinsonin Greek Lexikon.

”Kastaa, vajottaa, upottaa.” — Greenfields Lexikon.

Kuka saa toimittaa kasteen

Koska kaikki vihkiytyneet, kaikki, jotka ovat kastetut Kristuksen kuolemaan, muodostavat ”kuninkaallisen papiston” ja Herran voidellun ruumiin jäsenistön, siitä seuraa, etteivät he ainoastaan ole valtuutetut Matt. 28:19 kautta opettamaan ihmisiä ja siten johtamaan heitä kasteeseen, eli heidän tahtonsa hautaamiseen Herran tahtoon, vaan että he samoin ovat valtuutetut toimittamaan heille tämän vihkiytymisen vertauskuvan, vesikasteen. Ja edelleen, jos ei sellaista vihkiytynyttä henkilöä ole saatavissa, joka sopivasti saattaisi toimittaa vertauskuvan, emme saata nähdä mitään mahdollista syytä, miksi ei vihkiytymätön uskovainen henkilö tai maallinenkin henkilö saattaisi toimittaa sitä, koska todellinen sopimus on Herran ja henkilön itsensä välillä, joka vihkiytyy; ja kun vesikaste ei ole oikea kaste, vaan ainoastaan kuva, ei toimittajakaan ole Herra, vaan ainoastaan ihminen, olkoonpa sitten hyvä tai huono sellainen, ja hän toimii ainoastaan edustajana upotetun palvelukseksi ja mukavuudeksi. Siitä huolimatta löytyy yleinen sopiva järjestys, joka on hyvä ottaa huomioon tässä niin kuin muissakin seurakuntaa (ekkesiaa) koskevissa asioissa; se osoittaa, että sopivimmat sellaista palvelusta varten olisivat valitut vanhimmat.

Sanamuoto

Mitään erityisiä sanamuotoa tätä toimitusta varten meille ei ole Raamatussa esitetty, ja jokainen saattaa helposti nähdä, että sanoilla on toisarvoinen merkitys — että kaste olisi yhtä pätevä, vaikkei sanoja ollenkaan käytettäisi; koska kuten edellä on esitetty,

todellinen sopimus on kastetun ja Herran välillä, ja toimitus vesikasteessa on sen julkinen tunnustus. Ei ole siis kysymys siitä, mitä kasteentoimittaja usko tai on uskomatta, mitä hän sanoo tai on sanomatta, vaan minkälainen sydämen ajatus ja tarkoitus on sillä, joka täten vertauskuvallisesti kastetaan. Siitä huolimatta, perustaen arvostelumme Herran sanoihin Matt. 28:19 ja apostolin sanoihin Room. 6:3 suosittelemme järkevien sanojen yksinkertaisena muotona tällaisessa tilaisuudessa näitä: ”Veli Johannes (tai joku muu kristitty nimi), Isän, Pojan ja pyhän hengen nimessä, tällä vallalla kastan minä sinut Kristukseen.”

Vertauskuvan uudistaminen

Kun kasteen todellinen merkitys on niin kauan ollut kadoksissa, saamme useita kysymyksiä sellaisilta, jotka jo ovat tulleet upotetuiksi veteen, heidän vesikasteensa pätevydestä, ja olisiko paikallaan uudistaa vertauskuva. Vastauksemme on, ettei vertauskuvaa tarvitse uudistaa, mutta kun sillä ei ollut minkäänlaista merkitystä eikä minkäänlaista arvoa enemmän kuin tavallisella kylvyllä tai veteen kastautumisella, ellei se seurannut vihkiytymistä kuolemaan, on jokaisen itse kohdaltansa päätettävä, onko hän seurannut tätä todistusta tai ei. Mutta jos vesikaste seuraisi vihkiytymistä eli kastetta kuolemaan, ei olisi tarpeellista uudistaa sitä, vaikkakin tieto asiasta olisi ollut puuttuvainen.

Kaste kuolleiden puoleista

”Mitä sitten ne, jotka kastattavat itsensä kuolleiden puolesta, sillä saavat aikaan, jos kuolleet eivät herää?” – Kor. 15:29

Väärinkäsitys yllä mainittujen apostolin sanojen sisällyksestä johti ”pimeinä aikoina” sijaiskastamisiin. Kristittyjä, joiden ystävät olivat kuolleet ilman kastetta, kastettiin heidän sijastaan. Oikea käsitys siitä, mikä todellinen kaste on, näyttää meille pian tämän menettelytavan sopimattomuuden. Henkilö saattaa yhtä vähän vihkiytyä toisen edestä kuin hän saattaisi luovuttaa luonnollisen tai hengellisen elämänsä toiselle. Kuitenkin tämä apostolin sanojen väärinymmärtäminen on saanut aikaan hämmennystä monien mielissä, jotka eivät kykene näkemään, mikä suuri luopumus tapahtui pian apostolin kuoleman jälkeen, ja miten mahdottomia ja järjettömiä olivat monet opit ja tavat, jotka silloin tulivat käytäntöön.

Apostolin aiheena oli ylösnousemus kuolleista, ja hän tukee ja kehittää tässä sitä oppia. Nähtävästi oli tehty hyökkäys Korinton seurakunnan uskoa vastaan, mikäli se koski ylösnousemista kuolleista. Osana siitä todistuksesta, jota tutkistelemme, hän huomauttaa seurakuntaa siitä seikasta, että he kaikki ovat kastetut ja että heidän kasteensa vertauskuvaksi kuolemaa, niin kuin olemme edellisestä nähneet. Hän kysyy silloin, näyttämällä heille ristiriidan tässä uudessa asemassa, mikä viisaus tai arvo sellaisessa vihkiytymisessä kuolemaan olisi, niin kuin heidän kasteensa viittasi, jos tämä uusi oppi, etteivät kuolleet ollenkaan nousisi ylös, olisi tosi. He olivat vihkiytyneet tullaksensa jäseniksi, kuollaksensa toistensa kanssa ja edestä Kristuksen yhteydessä, ja siten ollakseen kuolleita hänen kanssaan jäsenenä hänen ruumiissaan, osallisia suuresta sovintouhrista kuolleen maailman eduksi, koska olivat panneet toivonsa luvattuun ylösnousemiseen.

Apostolin johtopäätös on, että kaikki kristittyjen opissa pysyy tai kaatuu yhdessä. Jos ei ole mitään ylösnousemusta kuolleista, niin ovat ne, jotka ovat kuolleet Kristuksessa, samoin kuin muukin maailma, kadotetut; ja jos asianlaita on sellainen eikä ole tulevaisuuden toivoa enemmän seurakunnalle kuin maailmallekaan seurakunnan kautta, miksi vihkisimme silloin elämämme kuolemaan? Olemme kastetut kuolemaan Kristuksen kanssa, kastetut kuolleiden edestä siinä merkityksessä, että meidät pian yhdistettäisiin hänen kanssaan maailman elonantajina Aabrahamin siemenenä.